

komme. At det skulde være heldigt, at Ministeriet paa egen Haand træffer Dispositioner, der maaske kunne have de mest vidtrækkende Virkninger for Statskassen, vil dog neppe nogen paastaa.

Vi komme endelig til disse Embedsspørgsmaal, hvorom der har været talt saa vidtløftigt allerede ved 2den Behandling. Den ærede Konseilspræsident siger, at det for ham ikke drejer sig om et Bevillingsspørgsmaal, men om et Princip. Det drejer sig om, hvorvidt en Fortolkning af Lovene bør finde Sted ved Finansloven; det mener han at maatte modsætte sig, ligesom tidligere Regeringer af samme Partifarve som hans have modsat sig dette. Jeg skal hertil sige, at dette dog vistnok turde bero paa en Misforstaaelse af, hvad det drejer sig om. Ved tidligere saakaldte konstitutionelle Stridsspørgsmaal har Tvisten drejet sig om, hvorvidt et af Tingene eller Regeringen skulde kunne gennem Finansloven fremtvinge ny Retsdannelser, være sig enten ny Bevillinger, som en af de andre Lovgivningsfaktorer satte sig imod, eller almindelige Lovgivningsbestemmelser, som man under en eller anden Form indsatte paa Finansloven. Derom har Striden staaet, og den angribende Part har sjældent været Folketinget. Men som Resultat af Striden synes der dog efterhaanden i de senere Aar at være kommen nogenlunde Forstaaelse af det, som rent forfatningsmæssigt set maa være det gældende, nemlig at fri Bevillinger kunne ikke af den ene Lovgivningsfaktor fremtvinges mod den andens Nej. Det er i Virkeligheden det, der her er Tale om. Tag Honoraret til Direktøren for Landbohøjskolen. Det fastsættes af Folketinget til 1,500 Kr. Om der skal bevilges 1,500 Kr. eller 2,000 Kr., er en ren Bevillingssag, og naar Regeringen kommer og forlanger, at Beløbet skal sættes op til 2,000 Kr., vil det kun sige, at den stiller en Fordring, som den er ganske uberettiget til at fastholde oven for Folketingets Votum. Dette er det ærede Medlem for Odense (Scavenius) ogsaa paa det rene med. Men den Logik, som ellers plejer at udmærke det ærede Medlem, svigter ham paa en mærkelig Maade, naar han kommer til de to Embeder, som der er Tale om ved Livsforsikringsanstalten. Det ærede Medlem glemmer ganske, at disse to Embeder ere fuldstændig af en og samme Karakter. Det ene Embedes Indehaver kaldes Formand, den anden kaldes 5te Direktør. For begges Vedkommende er Stillingen og Lønnen normeret ved den Lov, der vedtoges sidste

Foraar: Hvis altsaa det ene Embede falder ind under Reglerne i Loven af 1870... (Afbrydelse)... Nej, men efter den Opfattelse, som det ærede Medlem for Odense har, falder den 5te Direktørpost ved Livsforsikringsanstalten ind derunder (*Scavenius*: Ingenlunde!) Det ærede Medlem har intet imod at tiltræde den Anmærkning, som Folketinget har vedtaget vedrørende denne Post, altsaa han maa aabenbart mene, at her gør Folketinget ikke nogen Opfattelse gældende, som er i Strid med Loven af 1870. Men gælder dette om den ene Post, gælder det nødvendigvis ogsaa om den anden. Det, der er Tale om ogsaa med Hensyn til den sidste Post, er simpelt hen Spørgsmaalet om, hvor meget der skal bevilges: Skal der bevilges til den Mand, som beklæder denne Plads, halv Lønning eller fuld Lønning, det er det hele. At det er ganske betydningsløst, om disse Bevillinger ere ikklædte Form af Anmærkninger eller ej, behøver jeg neppe at gøre opmærksom paa. Der findes jo Hundreder af Anmærkninger paa Finansloven, de kunne slet ikke undværes, det er supplerende Tilføjelser til Teksten, indeholdende nærmere Regler for de forskellige Bevillingers Anvendelse. Om slikt sættes ind i selve Teksten, eller i en særlig Anmærkning, er selvfølgelig ganske ligegyldigt. Det er Indholdet, det kommer an paa. For Eks. i Stedet for at sige: „Hvis Stillingen som Direktør for Landbohøjskolen forbliver ledig, kan der tilstaaes den konstituerede et Honorar af 1,500 Kr. aarlig“, kunde man naturligvis opføre: „Til den konstituerede Direktør 1,500 Kr.“ Det vilde bare være mindre tydeligt. Forskellen er rent formel. Men jeg gentager, det, der her er det reelle, det er, hvorvidt Regeringen kan fremtvinge Bevillinger ud over det, som Folketinget anser for det rigtige, og fremtvinge dem med den Motivering, at Regeringen har en anden Opfattelse af Loven af 1870 end Folketinget. Her maa Folketingets Nejret blive den stærkeste. Vor Opfattelse af Loven af 1870 kan tilmed slet ikke afkræftes. Den stemmer baade med Lovens Aand og med dens Bogstav. Naar det ærede Medlem for Odense paastaar, at vi navnlig med Hensyn til Direktøren for Livsforsikringsanstalten ville gøre en helt ny Praksis gældende, er det ganske urigtigt. Hvis det ærede Medlem havde fulgt de Udtalelser, som fremkom fra den ærede Justitsminister ved Finanslovens 2den Behandling, vilde han have lagt Mærke til, at Ministeren netop gjorde gældende, at Fastsættelsen ved særlig Lov af